

Arrest

nr. 249 344 van 18 februari 2021
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn voogd, X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij reisde in augustus 2018 naar België op basis van een visum kort verblijf omwille van familiebezoek.

Op 29 augustus 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie in, in functie van haar Nederlandse schoonzus G. H., die in België verblijfsrecht heeft.

Op 28 februari 2019 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Op 5 maart 2019 werd mevrouw L. L. als voogd aangesteld van de verzoekende partij, dit vanaf 5 maart 2019.

Op 10 september 2019 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie in, in functie van dezelfde Nederlandse schoonzus G. H.

Op 9 maart 2020 werd beslist tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Op 11 maart 2020 diende de verzoekende partij een derde aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie in, in functie van dezelfde Nederlandse schoonzus G. H.

Op 10 september 2020 werd beslist tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Dit is de bestreden beslissing en kent de volgende motieven:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.03.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.03.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde G. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Algerije (172163116) op naam van betrokkene, afgeleverd op 07.03.2017*
- *documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van de vader van betrokkene (kadastraal attest dd. 21.10.2019, 'attestation de revenu' n°012320/19 dd. 31.10.2019 waaruit blijkt dat*

hij een maandelijks pensioenbedrag ontvangt van 44.914,08 DA; verklaring op eer dd. 16.10.2019 vanwege de vader van betrokkene met betrekking tot zijn maandelijks inkomsten en uitgaven)

- *geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde met de mededeling 'voor A. en I.' uit de periode oktober 2017 - augustus 2018*
- *bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon en een derde aan een derde*
- *documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches voor de periode 03.09.2019 - 22.11.2019; stand spaarrekening dd. 26.11.2019; documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon: loonfiches voor de periode april - oktober 2019*
- *attesten OCMW Gent dd. 04.11.2019 op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot*
- *ongedateerd overzicht maandelijks inkomsten en uitgaven van de referentiepersoon en haar echtgenoot*
- *verklaring lidmaatschap Bond Moyson dd. 28.10.2019 op naam van de referentiepersoon*
- *diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: aansluitingsformulier K.S.K. De Jeugd L.; attesten van schoolbezoek Het Spectrum Gent dd. 26.10.2018 en 20.09.2019; rapport-verklaring op eer dd. 19.11.2018 vanwege de referentiepersoon*
- *ongedateerde informatiebrief vanwege de referentiepersoon, mede ondertekend door de voogd van betrokkene*
- *medische documenten op naam van de moeder van betrokkene*
- *overlijdensakte n°00642 dd. 18.05.2019 op naam van de moeder van betrokkene*
- *ongedateerde 'autorisation parentale'*
- *kafala dd. 21.10.2019*
- *'certificat de scolarité' dd. 10.06.2019, puntenblad en inschrijvingsfiche dd. 05.07.2019 op naam van een derde*
- *documenten Federale Overheidsdienst Justitie*
- *gezinssamenstelling dd. 15.11.2018 op naam van de referentiepersoon*
- *foto's*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 10.09.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 09.03.2020.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- *geactualiseerde verklaring op eer dd. 16.05.2020 vanwege de vader van betrokkenen met betrekking tot zijn aangehaalde onvermogen; ongedateerd boekhoudkundig document 'le budget familiale de moi(s) d'avril 2020': beide documenten hebben dezelfde inhoud dan de reeds voorgelegde verklaring op eer dd. 16.10.2019.*

Er dient nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn broer (en moeder) België inreisden in augustus 2018 op basis van een visum kort verblijf omwille van familiebezoek. In het kader van visumaanvraag van dit visum kort verblijf dienden betrokkenen aan te tonen dat ze beschikten over voldoende bestaansmiddelen, en ze beriepen zich hiervoor op het maandelijks inkomen (pensioenuitkering twv 43.779,32 DA / maand) van hun echtgenoot/vader. Er werd in het kader van deze visumaanvraag geoordeeld dat de vader van betrokkenen wel degelijk beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dat hij de nodige inkomsten had om in te staan voor zowel zijn echtgenote als beide minderjarige kinderen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de vader van betrokkenen niet meer kan beschikken over deze inkomsten, integendeel. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat zijn maandelijks pensioeninkomsten inmiddels hoger liggen.

De bijkomende documenten die werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er kan dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 09.03.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van 10 september 2020, met name het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV X, ingediend door de verzoekende partij op 20 oktober 2020, en het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV X, ingediend door de verzoekende partij op 22 oktober 2020, beiden door de Raad ontvangen op respectievelijk 21 oktober 2020 en op 23 oktober 2020.

In dit geval dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.(...)"

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met rolnummers RvV X en RvV X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet heeft de advocaat van de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak kan doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV X, zodat geacht wordt dat de verzoekende partij afstand doet van het beroep tegen de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer RvV X, wat ter terechtzitting uitdrukkelijk wordt bevestigd.

De Raad zal derhalve enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X, wat werd gevraagd ter terechtzitting.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de volgende bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur:

"4.1.1.

- Schending van het artikel 43 § 1 Vw. ;
- Schending van het artikel 45 § 1 en §2 Vw ;
- Schending van het artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;"

Het middel geeft vooreerst de volgende theoretische beschouwingen:

"4.1.2.

De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verweerster zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.1.3.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de minderjarige verzoeker niet zou aantonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De minderjarige verzoeker zou dus niet afdoende aantonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De minderjarige verzoeker kan op dit vlak niet akkoord gaan met de bestreden beslissing.”

Concreet licht het middel toe:

“4.1.4

Eerst en vooral was de verzoeker wel degelijk deel van het gezin van mevrouw H. G. in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Mevrouw G. is getrouwd met de oudste broer van verzoeker, de heer T. A. Zij is dus de schoonzus van de minderjarige verzoeker.

Vanwege het leeftijdsverschil en hun (financiële) afhankelijkheid beschouwde zij de minderjarige verzoeker echter eerder als haar eigen kind. Zeker sinds het overlijden van de mevrouw C., de moeder van de minderjarige verzoeker, hebben zij een echte 'moeder en kind' relatie.

Dit wordt ook ondersteund door meerdere elementen uit het dossier.

Zo legde de verzoeker meerdere foto's voor van de tijd dat ze samen doorbrachten als gezin in Algerije, voor het bezoek naar België in 2018:

- *Foto van de minderjarige verzoeker met zijn broer poserend met de playstation die ze kregen van mevrouw G. en haar echtgenoot in 2013 ;*
- *2 foto's van de minderjarige verzoeker en zijn nichtje, die hij eerder als een zus beschouwt op de kermis in 2015;*
- *Foto van nichtje van de minderjarige verzoeker en mevrouw C. in 2015 ;*
- *Meerdere foto's getrokken in gezinsverband waar ook de minderjarige verzoeker en zijn schoonzus, mevrouw G., op staan, daterend vanaf 2013.*

Daarnaast heeft mevrouw G., samen met haar echtgenoot, ook de wettelijke voogdij over de minderjarige verzoeker en zijn broer.

Mevrouw G., de minderjarige verzoeker en de rest van het gezin wonen ten slotte ook samen aan de (...) te Gent, sinds hun komst naar België.

4.1.5.

Ten tweede was de minderjarige verzoeker ook financieel ten laste van mevrouw G. in Algerije.

Ook dit wordt ondersteund door meerdere elementen uit het dossier.

De minderjarige verzoeker had reeds bij de aanvraag gezinshereniging op 10/09/2019 bewijzen van overschrijvingen van mevrouw G. en haar echtgenoot naar de vader van de minderjarige verzoeker, A. A., voorgelegd.

Deze maandelijkse overschrijvingen gaan terug tot in 2017 en bevatten de expliciete vermelding 'voor A. en I.'.

De bedragen van de maandelijkse overschrijvingen liggen hoger dan het maandelijkse inkomen (pensioen) van de heer A. A. De minderjarige verzoeker en zijn broer waren voor hun komst naar België dus financieel meer afhankelijk van mevrouw G. en haar echtgenoot dan van hun eigen vader.

Bij de aanvraag gezinshereniging ingediend op 11/03/2020 werden hier nog stukken aan toegevoegd om de financiële afhankelijkheid van de minderjarige verzoeker van mevrouw G. verder te ondersteunen.

Zo werd een recentere verklaring op eer van de heer A. A. dd. 16/05/2020 toegevoegd.

Hierin verklaart de vader van de minderjarige verzoeker zelf dat zijn pensioen onvoldoende is om zijn twee minderjarige kinderen te onderhouden. Hij kan niet voldoen aan hun materiële en schoolse noden.

Daarnaast kan het gezin de schuldenlast niet meer dragen ten gevolge van de nog af te betalen medische kosten vanwege de ziekte en het uiteindelijke overlijden van zijn vrouw, de moeder van de minderjarige verzoeker, mevrouw F. C.

Het zijn dan ook de financiële bijdragen van mevrouw G. en haar echtgenoot, die sinds 2017 de voornaamste bron van inkomsten zijn voor het gezin.

Ten slotte werd er een officiële berekening van de boekhouder van de heer A. A. toegevoegd. Deze bevat een berekening van het budget van het gezin voor de maand april 2020.

In deze berekening werden de vaste kosten en het overgebleven maandelijks budget voor de vader van de minderjarige verzoeker in Algerije vastgesteld. Hieruit bleek het volgende:

- Maandelijks inkomsten: 44.914,08 DA (= € 296,53) ;*
- Maandelijks kosten: 51.000,00 DA (= € 336,71).*

De heer A. A. komt dus maandelijks tekort om in zijn eigen vaste kosten te voorzien. Het is dus noodzakelijk dat mevrouw G. en haar echtgenoot financieel bijspringen.

Het gegeven dat mevrouw G. en haar echtgenoot financieel instaan voor de noden van het gezin, zowel in Algerije als België, kan dan ook niet betwist worden.

4.1.6

De minderjarige verzoeker toont aan dat hij reeds in Algerije ten laste was van mevrouw G. en haar echtgenoot en reeds deel uitmaakte van hun gezin, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

De minderjarige verzoeker toont aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

3.1.2. De in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval de verzoekende partij niet afdoende aantoon, noch ten laste te zijn, noch deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland, zijnde haar Nederlandse schoonzus G.H. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die de verzoekende partij kenbaar maakte, alsook de voorgelegde stukken en de verzoekende partij maakt niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden en dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor hem niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing begrijpt en bespreekt zodat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

3.1.3.1. De verzoekende partij levert inhoudelijke kritiek en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3°[...].”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar Nederlandse schoonzus of deel uit te maken van dat gezin in het herkomstland. Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de Algerijnse autoriteit of, bij ontstentenis hiervan, kan zij dit aantonen met elk passend middel.

3.1.3.2. De verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat zij aantoonde deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in Algerije. Zij verwijst naar voorgelegde foto's, genomen in 2013 en 2015, en meerdere foto's vanaf 2013 waar de verzoekende partij samen met haar schoonzus op te zien is. Daarnaast houdt zij voor dat de referentiepersoon samen met haar echtgenote de voogdij heeft over de minderjarige verzoekende partij. De verzoekende partij woont samen met de referentiepersoon sedert haar komst naar België.

De bestreden beslissing stelt dat deze al werden voorgelegd ter gelegenheid van de eerder ingediende aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de aanvraag gezinshereniging).

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerder genomen beslissing van 9 maart 2020 tot weigering van verblijf de volgende motieven kent:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2019 werd ingediend door: Naam: A. Voornaam: I. Nationaliteit: Algerije Geboortedatum: 05.01.2006 Geboorteplaats: T. Identificatienummer in het Rijksregister:... Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9000 GENT om de volgende reden geweigerd:3 De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 10.09.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde G. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Algerije (172163116) op naam van betrokkene, afgeleverd op 07.03.2017 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde via Brussel op 02.08.2018: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt betrokkene België inreisde in het gezelschap van zijn moeder en broer, en dit op basis van een visum kort verblijf omwille van familiebezoek. In het kader van deze visumaanvraag dienden betrokkenen aan te tonen dat ze beschikten over voldoende bestaansmiddelen, en ze beriepen zich hiervoor op het maandelijkse inkomen (pensioenuitkering twv 43.779,32 DA / maand) van hun echtgenoot/vader. Er werd geoordeeld dat betrokkenen effectief ten laste vielen van hun echtgenoot/vader. - documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van de vader van betrokkene (kadastraal attest dd. 21.10.2019, 'attestation de revenu' n°012320/19 dd. 31.10.2019 waaruit blijkt dat hij een maandelijks pensioenbedrag ontvangt van 44.914,08 DA; verklaring op eer dd. 16.10.2019 vanwege de vader van betrokkene met betrekking tot zijn maandelijks inkomsten en uitgaven): echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat er reeds geoordeeld werd dat de vader van betrokkenen wel degelijk beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dat hij voldoende verdiende om in te staan voor zowel zijn echtgenote als beide minderjarige kinderen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet

dat de vader van betrokkenen niet meer kan beschikken over deze inkomsten, integendeel. Uit het voorgelegde attest dd. 31.10.2019 blijkt dat zijn maandelijkse pensioeninkomsten inmiddels hoger liggen. - geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde met de mededeling 'voor A. en I. dd. 04.10.2017, 19.12.2017, 05.01.2018, 24.01.2018, 09.03.2018, 03.04.2018, 09.05.2018, 05.06.2018, 26.06.2018 en 17.08.2018: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat (het gezin van) betrokkene onvermogen was, werd er niet afdoende aangetoond dat (het gezin van) betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in hun levensonderhoud. - bewijs geldstorting vanwege een derde aan een derde dd. 05.01.2017; bewezen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 05.10.2018, 17.05.2019, 18.07.2019 en 28.08.2019: deze storting is niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches voor de periode 03.09.2019 – 22.11.2019; stand spaarrekening dd. 26.11.2019 - documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon: loonfiches voor de periode april – oktober 2019 - attesten dd. 04.11.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Gent - ongedateerd overzicht maandelijkse inkomsten en uitgaven van de referentiepersoon en haar echtgenoot - verklaring lidmaatschap Bond Moyson dd. 28.10.2019 op naam van de referentiepersoon - diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: aansluitingsformulier K.S.K. De Jeugd L. attesten van schoolbezoek Het Spectrum Gent dd. 26.10.2018 en 20.09.2019; rapport - verklaring op eer dd. 19.11.2018 vanwege de referentiepersoon - ongedateerde informatiebrief vanwege de referentiepersoon, mede ondertekend door de voogd van betrokkene - medische documenten op naam van de moeder van betrokkene - overlijdensakte n°00642 dd. 18.05.2019 op naam van de moeder van betrokkene - ongedateerde 'autorisation parentale' - kafala dd. 21.10.2019 - 'certificat de scolarité' dd. 10.06.2019, puntenblad en inschrijvingsfiche dd. 05.07.2019 op naam van een derde - schrijven Federale Overheidsdienst Justitie dd. 05.03.2019 - gezinssamenstelling dd. 15.11.2018 op naam van de referentiepersoon - foto's Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 31.01.2012 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 29.08.2018 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij (zijn gezin) onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

Deze beslissing verwijst op haar beurt naar de beslissing van 28 februari 2019. Deze beslissing wees de aanvraag gezinshereniging af omwille van het niet aantonen van de aanverwantschap met de referentiepersoon.

In het middel stelt de verzoekende partij dat meerdere foto's werden voorgelegd van de verzoekende partij samen met haar broer, van een nichtje en van de verzoekende partij samen met de referentiepersoon. Verzoekende partij beweert dat de referentiepersoon de wettelijke voogdij heeft over de verzoekende partij. Zij wonen samen sedert de komst naar België van de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier blijkt dat er inderdaad meerdere foto's werden voorgelegd. In de weigeringsbeslissing van 9 maart 2020 oordeelde de verwerende partij dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon tijdens het

verblijf in Algerije. De Raad dient dit standpunt bij te treden. Het is niet kennelijk onredelijk uit het bestaan van foto's af te leiden dat het deel uitmaken van het gezin hierdoor niet is bewezen. Foto's zijn momentopnames en bewijzen deze wettelijke voorwaarde, vervat in artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, niet.

Verder is de stelling dat de referentiepersoon de wettelijke voogd is van de verzoekende partij manifest onjuist. Dit blijkt uit het aangetekende beroep van de verzoekende partij die wettelijk is vertegenwoordigd door de aangestelde voogd L. L. Ten overvloede, en dit in de mate dat de verzoekende partij bedoelt dat de voorgelegde kafala de wettelijke voogdij regelt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de voorgelegde kafala een wettelijke voogdij is (zie ook punt 3.2.3.).

Het gegeven dat de referentiepersoon de verzoekende partij beschouwt als zijnde haar eigen kind en dat zij met de verzoekende partij samenwoont sedert de komst naar België toont evenmin aan dat de referentiepersoon en de verzoekende partij samen een gezin vormden in Algerije. Dit klemt nog meer nu de vader van de verzoekende partij nog steeds in Algerije verblijft en samenwoonde met de verzoekende partij voor haar komst naar België.

3.1.3.3. In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland.

De verzoekende partij verwijst naar de overschrijvingen van gelden door de referentiepersoon en haar echtgenoot naar de vader van de verzoekende partij. Deze overschrijvingen gaan terug tot in 2017, bevatten de vermelding van de naam van de verzoekende partij en zijn hoger dan het pensioen dat de vader van de verzoekende partij ontvangt. Zij wijzen op de verklaring op eer van de vader van de verzoekende partij van 16 mei 2020. De verzoekende partij houdt voor dat haar vader niet is staat is om twee minderjarige kinderen te onderhouden en dat hij niet kan voldoen aan hun materiële noden. De verzoekende partij verwijst naar een officiële berekening van de boekhouding van haar vader waaruit moet blijken dat haar vader hogere kosten heeft dan zijn inkomsten, dat hij de schoolse noden van een kind, dat studies volgt in het herkomstland, moet betalen en er een schuldenlast is van medische kosten door de ziekte en het overlijden van de moeder van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing stelt hierover:

“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- geactualiseerde verklaring op eer dd. 16.05.2020 vanwege de vader van betrokkenen met betrekking tot zijn aangehaalde onvermogen; ongedateerd boekhoudkundig document 'le budget familiale de moi(s) d'avril 2020': beide documenten hebben dezelfde inhoud dan de reeds voorgelegde verklaring op eer dd. 16.10.2019.

Er dient nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn broer (en moeder) België inreisden in augustus 2018 op basis van een visum kort verblijf omwille van familiebezoek. In het kader van visumaanvraag van dit visum kort verblijf dienden betrokkenen aan te tonen dat ze beschikten over voldoende bestaansmiddelen, en ze beriepen zich hiervoor op het maandelijkse inkomen (pensioenuitkering twv 43.779,32 DA / maand) van hun echtgenoot/vader. Er werd in het kader van deze visumaanvraag geoordeeld dat de vader van betrokkenen wel degelijk beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dat hij de nodige inkomsten had om in te staan voor zowel zijn echtgenote als beide minderjarige kinderen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de vader van betrokkenen niet meer kan beschikken over deze inkomsten, integendeel. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat zijn maandelijkse pensioeninkomsten inmiddels hoger liggen.

De bijkomende documenten die werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er kan dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 09.03.2020.”

De verzoekende partij geeft geen enkele verklaring waarom het maandelijkse inkomen van haar vader werd aangewend als zijnde voldoende bestaansmiddelen in het kader van haar visumaanvraag en thans geopperd wordt dat het inkomen van haar vader niet volstond en een tenlasteneming door de referentiepersoon en haar echtgenoot noodzakelijk waren tijdens haar verblijf in Algerije. Dit terwijl inmiddels de inkomsten van haar vader nog zijn verhoogd. Zij betwist niet dat in het kader van de visumaanvraag kort verblijf de bestaansmiddelen van haar vader werden aangewend en als zijnde

voldoende werden voorgesteld. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van de verzoekende partij (op 22 mei 2019 overleden) een aanvraag om een visum kort verblijf indiende op 16 februari 2018. Zij gaf aan als beroep "huisvrouw", waaruit kan afgeleid worden dat de moeder van de verzoekende partij geen beroepsinkomsten genereerde. Op 12 juni 2018 diende zij een visumaanvraag "kort verblijf" in voor de verzoekende partij. Een visum type C werd afgeleverd, geldig vanaf 29 juli 2018 tot 3 september 2018. Al op 29 augustus 2018 diende de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag in.

Verder verwijst de bestreden beslissing naar de verklaring op eer van de vader van de verzoekende partij van 22 oktober 2019 in vergelijking met de thans voorgebrachte verklaring op eer van 16 mei 2020.

De bestreden beslissing verwijst naar de eerder genomen beslissingen, waarin gesteld wordt:

"In het kader van deze visumaanvraag dienden betrokkenen aan te tonen dat ze beschikten over voldoende bestaansmiddelen, en ze beriepen zich hiervoor op het maandelijkse inkomen (pensioenuitkering twv 43.779,32 DA / maand) van hun echtgenoot/vader. Er werd geoordeeld dat betrokkenen effectief ten laste vielen van hun echtgenoot/vader. - documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van de vader van betrokkene (kadastraal attest dd. 21.10.2019, 'attestation de revenu' n°012320/19 dd. 31.10.2019 waaruit blijkt dat hij een maandelijks pensioenbedrag ontvangt van 44.914,08 DA; verklaring op eer dd. 16.10.2019 vanwege de vader van betrokkene met betrekking tot zijn maandelijkse inkomsten en uitgaven): echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat er reeds geoordeeld werd dat de vader van betrokkenen wel degelijk beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dat hij voldoende verdiende om in te staan voor zowel zijn echtgenote als beide minderjarige kinderen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de vader van betrokkenen niet meer kan beschikken over deze inkomsten, integendeel. Uit het voorgelegde attest dd. 31.10.2019 blijkt dat zijn maandelijkse pensioeninkomsten inmiddels hoger liggen. - geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde met de mededeling 'voor A. en I. dd. 04.10.2017, 19.12.2017, 05.01.2018, 24.01.2018, 09.03.2018, 03.04.2018, 09.05.2018, 05.06.2018, 26.06.2018 en 17.08.2018: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat (het gezin van) betrokkene onvermogen was, werd er niet afdoende aangetoond dat (het gezin van) betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in hun levensonderhoud."

Dit motief laat de verzoekende partij ongemoeid terwijl in die periode ook overschrijvingen werden verricht.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verklaringen op eer, met bijgevoegde tabel, niet aanvaard worden als een afdoende bewijs van de voorwaarde, vervat in artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, in het licht van andere verklaringen, verstrekt in het kader van de visumaanvragen en die niet door de verzoekende partij in vraag worden gesteld. De verklaringen op eer (alook van de voorgehouden "officiële" boekhouder, zijnde een ongedateerde document over het budget van de vader van de verzoekende partij voor de maand april 2020) zijn evenmin gestaafd met objectieve bewijstukken zoals enige bewijzen van de voorgehouden kosten, waaronder de medische kosten van de overleden moeder van de verzoekende partij die zouden afbetalingen vergen. Van de voorgehouden kosten en schulden worden geen bewijzen voorgelegd, ook niet van de medische kosten die veroorzaakt zijn door de ziekte en het overlijden van de moeder van de verzoekende partij. De verzoekende partij legt enkel "verklaringen" voor, geen facturen of gedane betalingen aan schuldeisers. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij verwacht dat enige onvermogenheid in hoofde van de vader van de verzoekende partij wordt aangetoond alvorens de overschrijvingen, verricht door de referentiepersoon en haar echtgenote, als noodzakelijke tussenkomsten te beschouwen om deze te aanvaarden als bewijzen van de voorwaarde van het "ten laste zijn". In het licht hiervan hebben de verklaringen op eer geen afdoende bewijswaarde. Er kan, rekening houdend met het voorgaande, zo maar niet van uit worden gegaan dat overschrijvingen op zich steeds gebeuren omdat er nood is aan financiële ondersteuning. Overschrijvingen kunnen ook aangewend worden voor andere doeleinden dan het lenigen van financiële nood. Hypothetisch kan aangenomen worden dat de vader van de verzoekende partij in theorie op enkele jaren tijd onvermogen had kunnen worden, maar *in casu* blijkt dat diens inkomsten verhoogd zijn en geen enkel bewijs voorligt dat diens situatie door schulden is achteruit gegaan.

De redenering van de verzoekende partij dat afdoende is aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon en haar echtgenoot kan niet gevolgd worden.

Dit tweede onderdeel is ongegrond.

3.1.4. De verzoekende partij voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Zij voegt in het middel geen andere grieven toe dan deze hoger zijn besproken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen.

3.1.5. De verzoekende partij voert in het kopje van haar eerste middel nog de schending aan van de artikelen 43, § 1 en 45, §§1 en 2, van de Vreemdelingenwet die onder meer de redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid betreffen. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing zich niet steunt op deze bepalingen zodat deze artikelen niet dienstig als geschonden kunnen aangevoerd worden.

Bovendien laat de verzoekende partij na een duidelijke omschrijving te geven over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dit laatste ontbreekt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel *“27 van de Burgerschapsrichtlijn”*.

3.1.6. De Raad besluit dat het eerste middel, in de mate de onderdelen onvankelijk zijn, in al zijn onderdelen ongegrond is.

3.2.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending van de volgende bepalingen aan:

“4.2.1.

- *Schending artikel 43 § 2 Vw ;*
- *Schending van art 8 E. V.R.M. ;*
- *Schending van art 7 Handvest EU Grondrechten ;*
- *Schending van het belang van het kind (art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten, kinderrechtenverdrag) ;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”*

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“4.2.2.

Paragraaf 2 van art. 43 §2 Vw bepaalt:

“ § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uw Zetel stelt dat het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht is geschonden wanneer verweerster nalaat een billijke afweging te maken tussen de betrokken rechtmatige belangen in het bijzonder de grondrechten zoals art. 8 E.V.R.M. (zie o.a. RW 18.03.2016, 30.04.2010).

Indien verweerster van oordeel is dat de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, dan dient er een fair balance test te worden gemaakt tussen de concurrerende belangen van de betrokkenen waaronder het gezinsleven van betrokkenen en het algemeen belang. Wordt dit niet of niet op een adequate wijze gedaan dan wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden (RVV 13.01.2016, 22.05.2017).

Hieronder zal worden aangetoond dat er geen adequate afweging werd gemaakt door verweerster in casu en dat verschillende grondrechten werden geschonden.

Tevens werden de motiveringsplicht en verschillende beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

4.2.3.

Art 8 E.V.R.M. en art 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het E.V.R.M. en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat verweerster niet kan voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is.

Vooreerst dient de vraag te worden gesteld of er een gezinsleven bestaat en of de band voldoende hecht is.

Hierboven werd reeds aangetoond dat de minderjarige verzoeker deel uitmaakt van het gezin van mevrouw G.

Mevrouw G. is getrouwd met de oudste broer van verzoeker, de heer T. A. Zij is dus de schoonzus van de minderjarige verzoeker.

Vanwege het leeftijdsverschil en hun (financiële) afhankelijkheid beschouwde zij de minderjarige verzoeker echter eerder als haar eigen kind. Zeker sinds het overlijden van de mevrouw C., de moeder van de minderjarige verzoeker, hebben zij een echte 'moeder en kind' relatie.

Dit wordt ook ondersteund door meerdere elementen uit het dossier.

Zo legde de verzoeker meerdere foto's voor van de tijd dat ze samen doorbrachten als gezin in Algerije, voor het bezoek naar België in 2018:

- Foto van de minderjarige verzoeker met zijn broer poserend met de playstation die ze kregen van mevrouw G. en haar echtgenoot in 2013 ;*
- 2 foto's van de minderjarige verzoeker en zijn nichtje, die hij eerder als een zus beschouwt op de kermis in 2015 ;*
- Foto van nichtje van de minderjarige verzoeker en mevrouw C. in 2015 ;*
- Meerdere foto's getrokken in gezinsverband waar ook de minderjarige verzoeker en zijn schoonzus, mevrouw G., op staan, daterend vanaf 2013.*

Daarnaast heeft mevrouw G., samen met haar echtgenoot, ook de wettelijke voogdij over de minderjarige verzoeker en zijn broer.

Mevrouw G., de minderjarige verzoeker en de rest van het gezin wonen ten slotte ook samen aan de (...) te Gent, sinds hun komst naar België.

Er is dus weldegelijk een gezinsleven en een hechte band tussen de minderjarige verzoeker en mevrouw G.

4.2.4.

Daarmee gepaard gaande werd tevens het belang van het kind werd miskent, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten evenals het kinderrechtenverdrag.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "*

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerster wenst te bereiken.

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag [UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende : mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van he kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid en recht op onderwijs.

De verweerster neemt nergens in haar motivatie het belang van het kind in overweging.

Nochtans moet bij elke handeling betreffende kinderen, het belang van het kind de eerste overweging vormen.

In casu is het duidelijk in het belang van de minderjarige verzoeker dat de gezinshereniging met mevrouw G. wordt toegestaan.

In België krijgt hij de kans om in het gezin op te groeien waar hij de afgelopen jaren heeft verbleven, bij mevrouw G. die hem ziet als haar eigen kind.

Hij kan in België betere zorg, bescherming, gezondheidszorg en onderwijs krijgen dan in Algerije. Zijn vader A. A. heeft zelfverklaard dat hij niet in staat is voor de minderjarige verzoeker en zijn broer te zorgen.

Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van het kind. De motiveringsplicht werd geschonden.

4.2.5.

Ten slotte werd er onvoldoende rekening gehouden met de duur van het verblijf in België, zijn leeftijd, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met Algerije, hetgeen nochtans wettelijk vereist is ingevolge het art. 43 §2 Vw.

Het dient te worden benadrukt dat de verzoeker sedert jaren in België verblijft. Verzoeker heeft een veel sterkere band met België dan met Algerije.

De verzoeker is daarnaast nog minderjarig.

Hij is volledig opgenomen in het gezin van mevrouw G. en wordt door haar behandeld als haar eigen kind. Zij heeft ook de wettelijke voogdij samen met haar echtgenoot en het gezin woont samen in de (...) te Gent.

De minderjarige verzoeker is tenslotte volledig sociaal en cultureel geïntegreerd in België. Zo gaat hij sinds 2018 naar school in het Nederlands op de school Het Spectrum in Gent. Daarnaast speelt hij voetbal bij K.S.K. L.”

3.2.2. De verzoekende partij voert op een niet dienstige wijze de schending aan van artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de weigering van verblijf niet gesteund is op redenen van valse of misleidende informatie of dat valse of vervalste documenten werden gebruikt, of fraude is gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; of omwille van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals in de geciteerde wetsbepaling is voorzien. Bijgevolg heeft de aanvoering van de schending van deze bepaling geen betrekking op de bestreden beslissing en is dit onderdeel onontvankelijk.

3.2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt vooreerst op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht volgt, enkel een onderzoeksplicht. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Waar de verzoekende partij aanhaalt: *“Indien verweerster van oordeel is dat de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, dan dient er een fair balance test te worden gemaakt tussen de concurrerende belangen van de betrokkenen waaronder het gezinsleven van betrokkenen en het algemeen belang. Wordt dit niet of niet op een adequate wijze gedaan dan wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden (RVV 13.01.2016, 22.05.2017).”*, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de aanvraag niet afwijst omdat de verzoekende partij een *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt”*. Dit slaat op nergens.

Wel is het zo dat artikel 8 van het EVRM het recht op een gezins- en familieleven beschermt. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) verleent dezelfde bescherming.

De verzoekende partij houdt voor dat artikel 8 van het EVRM is geschonden omdat zij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De referentiepersoon beschouwt de verzoekende partij als zijnde haar eigen kind, en beide hebben een moeder-zoon relatie. Het gezinsleven met de referentiepersoon moet blijken uit de voorgelegde foto's die dateren vanaf 2013. De referentiepersoon heeft de wettelijke voogdij over de verzoekende partij. Zij wonen samen sedert de komst van de verzoekende partij naar België.

Met dit betoog slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat het gezinsleven dat zij heeft met de referentiepersoon een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven is. De referentiepersoon is de schoonzus van de verzoekende partij en de vader van de verzoekende partij leeft nog in het herkomstland. De verzoekende partij is geboren op 5 januari 2006 en kwam slechts in augustus 2018 naar België, op grond van een visum kort verblijf. Op dat ogenblik leefden beide ouders van de verzoekende partij, wiens moeder overleed in 2019. De voogd is niet de referentiepersoon, maar L. L., die in het kader van de huidige procedure ook in rechte optreedt voor de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de referentiepersoon de wettelijke voogd is van de verzoekende partij, wiens vader in het herkomstland verblijft met nog een andere broer van de verzoekende partij.

Eerder werd al gesteld dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat de verzoekende partij geen deel uitmaakte van de gezin van de referentiepersoon voor de komst naar België.

Ten overvloede: in de mate dat de verzoekende partij bedoelt dat de voorgelegde *“kafala”* de voogdij regelt, merkt de Raad het volgende op:

In de Marokkaanse wet n° 15-01 van 13 juni 2002 betreffende de tenlasteneming van verlaten kinderen wordt de *“kafala”* gedefinieerd als volgt: *“De kafala is een islamitisch rechtsinstituut dat het vrijwillig engagement inhoudt van een persoon of van een familie (een kafil) om een verlaten en minderjarig kind (een makfoul) ten laste te nemen en te zorgen voor zijn bescherming, opvoeding en onderhoud zoals een vader dat zou doen voor zijn kind”* (Art. 2 Loi n°15-01 (MAR) 13 juin 2002 relative à la prise en charge (kafala) des enfants abandonnés, Dahi n°1.02.172 du 1er rebia II 1423, Bulletin Officiel n° 5036 15 september 2002).

De *“kafala”* is dus een islamitisch, familierechtelijk rechtsinstituut dat tot doel heeft verlaten kinderen te beschermen. De voormelde wet bepaalt onder meer wat onder een *“verlaten kind”* dient te worden verstaan en voorziet in een gerechtelijke procedure voor de totstandkoming van de *“kafala”*. Het regelt de zogenaamde gerechtelijke *“kafala”* met betrekking tot een verlaten en minderjarig kind. De verzoekende partij is geen verlaten kind.

In casu dringt de vaststelling zich op dat de door verzoekster voorgelegde *“kafala”*, en de *“autorisation parentale”*, geen gerechtelijke *“kafala”*, zoals bedoeld in de voormelde Marokkaanse wet, betreft, en hiermee niet kan worden gelijkgesteld. Er is sprake van een toestemming van de vader van verzoekende partij. Het enkele gegeven dat in de voorgelegde *“kafala”* wordt verwezen naar het geven van bewaring van het kind aan de referentiepersoon en haar echtgenote die het kind ten laste nemen en zorgen voor de opvoeding en noodzakelijke zorgen, kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststelling. De voorgelegde documenten handelen niet over *“verlaten”* kind(-eren).

Een attest van pleegzorg, wat de verzoekende partij opnieuw toevoegt bij haar verzoekschrift, toont evenmin enige wettelijke voegdijs aan.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De Raad moet vervolgens nazien of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (eigen onderlijning) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, 32).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”*: *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is, zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, namelijk een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in dit geval bij een situatie van broers en schoonzus vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekende partij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar broer en schoonzus, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer/schoonzus niet vaststellen. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging moest plaatsvinden. Het louter samenwonen van de verzoekende partij met de referentiepersoon sedert haar komst in België en foto's uit het verleden tonen evenmin dergelijke banden aan en is recent.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van het evenredigheidsbeginsel worden bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 22*bis* van de Grondwet, van artikel 24 van het Handvest en van het artikel 3 van het "Kinderrechtenverdrag", zijnde het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Zij citeert de inhoud van deze bepalingen correct.

3.2.4.2. Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 22*bis* van de Grondwet, merkt de Raad op dat deze bepaling voorziet dat elk kind het recht heeft "op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit". De verzoekende partij maakt met haar betoog niet op concrete wijze aannemelijk op welke wijze de bestreden beslissing de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van de verzoekende partij in het gedrang zou brengen.

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22*bis* van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat "elk kind(...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan", dat "elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen" en dat "het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat". Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar "(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde" (Voorstel tot herziening van artikel 22*bis* van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen" (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22*bis* van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22*bis* van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind "de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn" (Verslag betreffende de herziening van artikel 22*bis* van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging "a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan." (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22*bis* van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33).

Gezien voormelde vaststellingen blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet. Dit onderdeel is onontvankelijk.

3.2.4.3. In verband met de aangevoerde schending van de artikelen 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad vooreerst op dat dit artikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen, die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)).

3.2.4.4. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing het hoger belang van het kind niet in overweging te nemen. De verzoekende partij verwijst naar de “*general comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag*”. Zij meent dat het duidelijk is dat het hoger belang van de verzoekende partij vergt dat de gezinshereniging met de referentiepersoon wordt toegestaan. Zo krijgt de verzoekende partij de kans op te groeien in het gezin waar zij thans verblijft en krijgt zij in België een betere zorg, bescherming, gezondheidszorg en onderwijs dan in Algerije. Haar vader verklaarde dat hij niet in staat is te zorgen voor de verzoekende partij en haar broer.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci v. Zwitserland*, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 en 60). In dit geval is de verzoekende partij een minderjarige, geboren in 2006, die heel haar leven onderwijs genoot en haar eigen cultuur, sociale en linguïstische banden beleefde in het herkomstland. De verzoekende partij is pas in augustus 2018 naar België gekomen. De Raad ziet niet in waarom de verzoekende partij zich niet kan aanpassen bij terugkeer naar het herkomstland, gelet op haar leeftijd, lang verblijf in het herkomstland, kort verblijf in België en de aanwezigheid van haar vader en haar broer A.A. in het herkomstland.

Verder kwam het de verzoekende partij toe om in de aanvraag gezinshereniging toe te lichten op welke wijze het belang van het kind, *in casu* de verzoekende partij, verhindert te verblijven in het land van herkomst en op welke wijze aldus haar belangen geschaad zouden worden bij een verblijf in het herkomstland, samen met haar vader en haar broer A. A. (die in het herkomstland voor tandarts studeert), die het kerngezin van de verzoekende partij vormt. De raadsman van de verzoekende partij heeft op 3 maart 2020 een brief gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin enige toelichting hierover ontbrak. Bij gebreke aan enige toelichting was de verwerende partij er niet toe gehouden een antwoord te verschaffen op deze vraag. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat het hoger belang van de verzoekende partij vergt dat zij in België blijft. De verzoekende partij toont niet aan dat in België een betere zorg, bescherming, gezondheidszorg en onderwijs bestaat dan in Algerije, dat opweegt tegen een verblijf bij haar kerngezin. Algerije is het land waar de verzoekende partij is opgegroeid en naar school is geweest. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een verwijderingsmaatregel. Bovendien vormt haar vader en diens aan de universiteit studerende kind A.A., dat in Algerije verblijft, het kerngezin van de verzoekende partij gedurende haar hele leven, voordat de verzoekende partij in augustus 2018 naar België kwam. Een loutere verklaring van haar vader doet hieraan geen afbreuk. Integendeel met wat de verzoekende partij stelt, werd de afweging van haar belangen afgewogen en vastgesteld dat de referentiepersoon geen deel uitmaakte van het gezin voor haar komst naar België en dat zij niet als zijnde ten laste van het gezin van de referentiepersoon kan worden beschouwd. Een

sterkere band van de verzoekende partij met België dan met Algerije wordt niet aangetoond. Verder blijkt evenmin dat de verzoekende partij het hoger belang van het kind heeft aangevoerd tijdens de behandeling van haar aanvraag.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat de band met haar schoonzus, de referentiepersoon, primeert op de band met haar vader.

De Raad verwijst naar de bespreking onder punt 3.2.3. De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

3.2.4.5. Omdat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte moet worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM (zie ook: HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), is er geen schending van artikel 7 van het Handvest.

3.2.5. In een laatste onderdeel voert de verzoekende partij aan:

“Ten slotte werd er onvoldoende rekening gehouden met de duur van het verblijf in België, zijn leeftijd, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met Algerije, hetgeen nochtans wettelijk vereist is ingevolge het art. 43 §2 Vw.

Het dient te worden benadrukt dat de verzoeker sedert jaren in België verblijft. Verzoeker heeft een veel sterkere band met België dan met Algerije.

De verzoeker is daarnaast nog minderjarig.

Hij is volledig opgenomen in het gezin van mevrouw G. en wordt door haar behandeld als haar eigen kind. Zij heeft ook de wettelijke voogdij samen met haar echtgenoot en het gezin woont samen in de (...) te Gent.

De minderjarige verzoeker is tenslotte volledig sociaal en cultureel geïntegreerd in België. Zo gaat hij sinds 2018 naar school in het Nederlands op de school Het Spectrum in Gent. Daarnaast speelt hij voetbal bij K.S.K. L.”

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing niet is genomen in toepassing van 43, § 2, van de Vreemdelingenwet zodat dit onderdeel niet dienstig is. De overige grieven in dit onderdeel werden al besproken, waarbij de Raad nog opmerkt dat een sociale en culturele integratie, het schoolgaan in België en taalkennis geen recht op gezinshereniging doen ontstaan. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij slechts recent verblijft in het Rijk en niet blijkt dat haar sociale en culturele integratie sterker zouden zijn in België dan in het herkomstland. Evenmin blijkt dat de leeftijd van de verzoekende partij een beletsel vormt.

3.3. Uit de voorgaande bespreking van beide middelen blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing niet met alle dienstige stukken heeft rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet het geval is.

Verder besluit de Raad dat de verzoekende partij de schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet aannemelijk maakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, volstaat het te verwijzen naar punt 3.1.2.

De verzoekende partij voert in de uitleg van de middelen nog de schending aan van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Bij gebreke aan precieze aanduiding van de overige beginselen van behoorlijk bestuur die niet zijn besproken, is dit onderdeel onontvankelijk.

3.4. Beide middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond in al hun onderdelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN